

V spomin Jožetu Trontlju

Umrl je starosta slovenske klinične nevrofiziologije prof. Jože Trontelj. Če zaradi koga, potem je bila gotovo zaradi njega slovenska klinična nevrofiziologija znana tudi drugod v svetu.

Jože je bil mojster koničastega in tudi bodečega orodja – mikroelektromiografske igle. Prvi od učencev je bil, ki je v Uppsali obiskal Erika Stålberga samo leto dni za tem, ko je ta obranil svoje doktorsko delo s področja mikroelektromiografije in tri leta za tem, ko je odjemanje potencialov posamičnih mišičnih vlaken pri človeku prvi opisal Jan Ekstedt. Jože je rabo mikro-elektromiografije razširil na povsem nova znanstvena področja. Bil je odličen opazovalec in še boljši razlagalec mnogih fizioloških in patofizioloških dogajanj v človeškem živčevju in mišicah. Pri tem je bila njegova misel tako ostra kot igla, s katero je zbadal.

Še bolj kot rabo igle pa je Jože izmojstril rabo drugega koničastega in zašiljenega orodja – peresa. Obvladanje tega pa ni povsem brez povezave z znanostjo. Nova spo-

znanja zahtevajo, da se jih ustrezno ubesedi. Šele tako postanejo dostopna in razumljiva drugim.

Še kako prav je večšina govornice in pisane besede prišla prav Jožetu kot humanistu etiku. Živimo v shizofrenem času, ko je javno govorjenje in pisanje mnogokrat zlorabljano. Številni govorijo le zato, da bi resnico zakrili in ne odkrili ali pa preprosto zato, da bi preglasili druge. Jože je bil temu pravo nasprotje. Zato je njegova smrt v tem trenutku toliko večja tragedija. Govoril je, ker je imel in kadar je imel kaj povedati. Če sem že rekel, da je bil mojster bodečega orodja in da je bila ostra tudi njegova misel, se moram tu nekoliko popraviti. Z iglo je pač moral bosti. S peresom in mislijo pa ni zbadal. Bil je kar se da obziren, takten in spoštljiv govorec in pisec in kot tak zgled vsem.

Še po nečem bomo mnogi Jožeta tudi pogrešali. Vedno smo k njemu lahko prišli s prošnjo za svet in ga tudi dobili. Malo je takih, ki bi jim v tem lahko zaupali toliko, kot smo Jožetu.

Janez Zidar